

Ἱερά Ἁγιοὶ Κολλυβάδες

Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιθεώρησις Ὁρθοδόξου Πίστεως, Ζωῆς καὶ Ὁμολογίας

Στοιχεῖα συμφώνως τῷ Νόμῳ:

ἰδιοκτῆτης, ἐκδότης, διευθυντής:

π. Νικόλαος Δημαρᾶς Δρ. Ν.

Διεύθυνσις: Βαρδακουλᾶ 47, πάροδος 3,
30300 Ναύπακτος. Τηλ.: 0634/31805 ἢ 22179

Ἑπεύθυνος τυπογραφείου:

Μανούρης-Στανίδης Ἀλέξανδρος,
Καραϊσκάκη 80, Πάτρα.

Ἐκδίδεται κάθε μῆνα. Ἀριθμὸς φύλλου: 12. Ἔτος ἐκδόσεως: 1ον

Διανέμεται δωρεάν. Συνδρομὲς προαιρετικὲς
στήν ὡς ἂν διευθύνσιν

(Τιμὴ φύλλου τυπογραφείου: δραχμαὶ 30).

Δεκέμβριος 1996

Οἱ ἀγῶνες τῆς ἐρήμου ὑπὲρ τῆς
Ὁρθοδοξίας

Ἀσκητὲς καὶ ἐρημίτες, μεγάλοι Ἁγιοὶ τῆς Ἐκκλησίας μας ὑπῆρξαν οἱ ἀθλητὲς τῆς Ὁρθοδόξου Ὁμολογίας σὲ καιρὸ κηρυσσομένης αἰρέσεως.

Στὰ χρόνια τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὁ Μέγας Εὐθύμιος, ὁ πνευματικὸς ἀετός τῆς ἐρήμου, ἤγε τὸ 75ον ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ὅπως καὶ πρὸ αὐτοῦ, ἔτσι καὶ τότε, ὅλοι οἱ πολῖτες τῆς ἐρήμου μὲ ἀγωνία παρακολουθοῦσαν τὴν ἐξέλιξιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν γεγονότων.

Τὸν ὄρον τῆς Πίστεως τῆς Χαλκηδόνας ἐδέχθη καὶ ὁ Μ. Εὐθύμιος. Καὶ ὅλοι βεβαίως θά ἀκολουθοῦσαν τὸν Μ. Εὐθύμιον, ἂν δὲν τοὺς ἐκώλυε κάποιος τοῦ ἀντιχρίστου πρόδρομος ὀνόματι Θεοδόσιος, ὁ ὁποῖος μὲ ραδιουργίες

κατόρθωσε καὶ ἀναρριχήθηκε σὸ θρόνον τῶν Ἱεροσολύμων καὶ μὲ βιαιότητες, φόνους καὶ πολέμους κράτησε τὸν θρόνον εἴκοσι μῆνες. Μόνον ὁμως οἱ περὶ τὸν Ἁγιον Εὐθύμιον δὲν ἀνέχθησαν τὴν κοινωνία μὲ τὸν αἰρεσιάρχη. Οἱ ἀθλητὲς τῆς εὐσεβείας ἐδιώχθησαν, ὅπως καὶ ὁ περίφημος ἀββᾶς Γελάσιος, τὸν ὅποιον ἀπέιλησαν μὲ μαρτύριο, ἂν δὲν ἀσπαζόταν τὸν μονοφυσιτισμὸ τοῦ Θεοδοσίου καὶ τοῦ Σεβήρου τοῦ δυσεβοῦς, οἱ ὅποιοι συνέχισαν νὰ ὑπερασπίζονται τὴν κακοδοξία τοῦ Εὐτυχοῦς.

Καὶ ὁ περίφημος γιὰ τοὺς ἀσκητικούς ἀγῶνες τοῦ Ἁγίου Γεράσιμος ὁ Ἰορδανίτης παρασύρθηκε κατ' ἀρχὰς ἀπὸ τὴν πλάνην τοῦ Θεοδοσίου, ἀλλὰ ὅταν ἄκουσε γιὰ τὴν ἀπαστράπτουσα χάριν τοῦ Μεγάλου Εὐθυμίου, ἦλθε νὰ τὸν συναντήσῃ σὸ Ρουβᾶ. Ἄφου ἔμεινε μαζί του ἀρκετὸν καιρὸ, πείσθηκε καὶ δέχθηκε ὀλόψυχα τὸν ὄρο Πίστεως τῆς Συνόδου τῆς Χαλκιδόνας καὶ συντάχθηκε μὲ τοὺς Ὁρθοδόξους.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω συντριβεῖς ὁ ἀσκητὴς *ὑπέβαλεν ἑαυτὸν πρὸς ἐξιλέωσιν εἰς μετάνοιαν καὶ αὐστηροτάτην ἀσκησιν ὥστε*, κατὰ τὸν βιογράφον του, *πάντα μὲν τὸν ἐν Παλαιστίνῃ τῆς ζωῆς αὐτοῦ χρόνον τὰς ἐβδομάδας νηστεύειν, πάσας τὰς τῆς Ἁγίας Τεσσαρακοστῆς ἡμέρας ἄσιτον διαμεμενηκέναι, τῇ κατὰ Κυριακὴν κοινωνίᾳ ἀρκούμενον*.

(Ι. Ράμφου, Ἁγιολογικὰ Μελετήματα, Β', σελ. 21.)

Ὁ δυσεβὴς Θεοδόσιος μὲ τὴν σατανικὴν καὶ διαλεκτικὴν του διαβολὴν κατέπεισε, δυστυχῶς, καὶ τὴν αὐτοκράτειρα Εὐδοκία, ἡ ὁποία παρεπιδημοῦσε στὰ Ἱεροσόλυμα, νὰ ἀσπασθῇ τὸ μυαρόν του φρόνημα. Τὸ φοβερώτερον ὁμως ἦτο ὅτι καὶ μετὰ τὴν ἐκ νέου ἀνάληψιν τοῦ θρόνου τῶν Ἱεροσολύμων ὑπὸ τοῦ Ὁρθοδόξου Πατριάρχου Ἰουβενάλιου, αὐτὴ συνέχισε νὰ παραμένῃ στήν αἵρεσι καὶ συμπαρέσυρε πλῆθος λαοῦ καὶ μάλιστα μοναχοῦς, λόγω τοῦ ἠθους καὶ τῶν πολυπληθῶν εὐεργεσιῶν τῆς.

Ὁ Θεὸς δὲν ἄφησε τὴν δούλη του νὰ παραμείνῃ στήν αἵρεσιν. Τὴν ὀδήγησε

στήν Ἀντιόχεια, ὅπου συνάντησε τόν Ἅγιον Συμεών τόν Στυλίτην, ὁ ὁποῖος τήν ἐνουθέτησε καί τῆς ἐδήλωσε κατηγορηματικῶς ὅτι ὁ Θεοδόσιος ἀποτελεῖ "δοχεῖον καί ὄργανον τοῦ πονηροῦ". "Εγώ δέ τοῦτο τεθαύμακα", λέγει ὁ Ὅσιος, "ὅτι τήν πηγὴν ἐγγύς ἔχουσα καί ταύτην ἀγνοοῦσα, μακρόθεν τοῦ αὐτοῦ ὕδατος ἀντλήσαι ἐσπούδασας. Ἐχεις τοίνυν τόν θεοφόρον Εὐθύμιον· ἔπου ταῖς αὐτοῦ διδασκαλίαις καί σῶζῃ"

Ἐσπευσεν ἡ αὐτοκράτειρα εἰς συνάντησιν τοῦ Μεγάλου Εὐθυμίου καί περιχαρῆς τόν προσεκύνησε λέγοντας ὅτι ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ προσώπου του ἐγνώρισε ὅτι τήν ἐπεσκέφθη ὁ Θεός. Ὁ δέ ἅγιος γέρων τήν εὐλόγησε καί τῆς εἶπε: "πρόσεχε σεαυτῇ τέκνον τοῦ λοιποῦ· διὰ γάρ τό ὑπαχθῆναι σε τῇ Θεοδοσίου πονηρίᾳ τά πονηρά σοι καί πανέχθιστα συνέβη κατά τήν Ἰταλίαν· ἀπόστηθι τοίνυν τῆς ἀλόγου φιλονεικίας καί πρός ταῖς ἄλλαις τρισίν ἀγίαις καί Οἰκουμενικαῖς Συνόδοις... δέχου καί τόν ἐκφωνηθέντα ὄρον ὑπό τῆς νυνί συναθροισθείσης ἐν Χαλκηδόνι Οἰκουμενικῆς Συνόδου καί ἀφισταμένη τῆς Διοσκοῦρου κοινωνίας, Ἰουβενάλιῳ τῷ ἐπισκόπῳ Ἱεροσολύμων κοινώνησον. Καί ταῦτα εἰπὼν ὑπερευξάμενός τε καί συνταξάμενός αὐτῇ ἀνεχώρησεν. Ἡ δέ ὑπερθαυμάσασα τήν τοῦ ἀγίου ἀνδρός ἀρετὴν τά παρ' αὐτοῦ ρηθέντα ἔργῳ ἐπλήρωσεν ὡς ἀπό στόματος Θεοῦ ἀκούσασα".

(Βλ. Θεοδωρήτου Μοναχοῦ, νῦν Ἱερομονάχου, Μοναχισμός καί αἵρεσις, σελ. 49).

Στήν συνέχεια εἰσηλθεν ἡ αὐτοκράτειρα στήν Ἁγίαν Πόλιν καί ἐνώθηκε μέ τόν ἀρχιεπίσκοπον καί ἐκοινώνησεν μέ τήν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν. Μαζί μέ αὐτήν πλῆθος πολὺ λαϊκῶν καί μοναχῶν, πού εἶχαν πλανηθῆ ἀπό τόν Θεοδόσιον, ἀσπάστηκαν τό Ὁρθόδοξον δόγμα καί ἀπεδέχθησαν τόν Ὅρον τῆς Χαλκηδόνος. Ἡ διδασκαλία τοῦ Μεγάλου Εὐθυμίου πρός τήν αὐτοκράτειρα Εὐδοκία: "πρόσεχε λοιπόν τέκνον μου ἀπό ἐδῶ καί πέρα· διότι ἀκριβῶς, ἐπειδὴ ἀκολούθησες τήν πονηρὴ διδασκαλία τοῦ αἵρετικοῦ Θεοδοσίου σου συνέβησαν ὅλα τά μεγάλα κακά καί οἱ

δυστυχίες", μᾶς διδάσκει καί ἡμᾶς διὰ μέσου τῶν αἰώνων ὅτι:

Ἄποστροφὴν τοῦ προσώπου τοῦ Θεοῦ φθοράν, δυστυχίαν καί θάνατον κατεργάζεται ἡ αἵρεσις καί ἡ κοινωνία μετὰ τῶν αἵρετικῶν.

Μάλιστα δέ τά ἔργα τά ἀγαθὰ, ἡ φιλανθρωπία, ἡ ἀρετὴ καί τό ἔλεος τῶν κοινωνούντων μέ τούς αἵρετικούς, γίνονται αἰτία ἀπωλείας πολλῶν ψυχῶν, πού θαμπώνονται ἀπό τά "ἔργα" καί ἀκολουθοῦν τά μεγάλα μοναστήρια καί τούς "ἐπιφανεῖς" κατὰ κόσμον πού συμπορεύονται μέ τούς αἵρετικούς Νεοημερολογίτες - Οἰκουμενιστές ἐπισκόπους καί τούς Λατινόφρονες τοῦ Φαναρίου.

Ὁ Ἅγιος, ἐπίσης, Σάββας ὁ Ἁγιασμένος συνέβαλε τά μέγιστα στήν ἀνατροπὴ τῶν ἀποφάσεων τῆς συνόδου τῆς Σιδῶνος, μέ τίς ὁποῖες ἐσκοπεῖτο ἡ ἀνατροπὴ τοῦ Ὁρου τῆς Χαλκηδόνος. Μέ τήν ἀγιότητά του, τήν ἀπλότητά του καί τό ἀπλανές τῆς διδασκαλίας του κατέπεισε τόν αὐτοκράτορα Ἀναστάσιο νά ἀσπασθῆ τόν Ὅρον τῆς Χαλκηδόνος, ἐξηγώντας του ὅτι ὁ Πατριάρχης τῶν Ἱεροσολύμων Ἡλίας ἀκολουθεῖ τόν Ἅγιον Κύριλλον, Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας, καί δέν δέχεται νά παρεκκλίνῃ οὔτε δεξιὰ οὔτε ἀριστερά ἀλλὰ βαδίζει τήν μέσην ὁδὸν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Καί ἐξ ἴσου ἀποβάλλει τήν τέλεια διαίρεσιν τῶν δύο φύσεων, πού ὑποστηρίζει ὁ Νεστόριος, καί τήν σύγχυσιν τῶν δύο φύσεων, πού πρᾶσβεύει ὁ Εὐτυχής.

Τό βραχὺ διάστημα τῆς παραμονῆς του κοντά στόν αὐτοκράτορα ἠδυνήθη νά ἀλλάξῃ τήν βουλήν τοῦ βασιλέως καί μέ τήν διδασκαλίαν του καί τά θαύματά του νά ἐπιστρέψῃ πολλοὺς ἐκ τῶν αἵρετιζόντων μοναχῶν εἰς τήν Ὁρθόδοξον Πίστιν.

Προκειμένου νά ὑπηρετήσῃ τήν προδιδομένην πίστιν τῶν Πατέρων του, δέν ἠσπάσθη τούς ἐνόχους συμβιβασμούς, γιὰ νά τά ἔχῃ καλά μέ ὅλους!

Ἐάν, ἀγιώτατε πάτερ Σάββα, κλέος τῆς
Ἁγιοι Κολλυβάδες, σελ. 2

ἀγιοτρόφου ἐρήμου καί τοῦ Ὁρθοδόξου Μοναχισμοῦ, σέ ἐμιμοῦντο οἱ ποιμένες καί οἱ μοναχοί τῆς σήμερον, πόσον διαφορετικά θά ἦσαν τά πράγματα τῆς Ἐκκλησίας καί ἀπό πόσες ταπεινώσεις καί προδοσίαι δέν θά διασωζόταν τό κήρυγμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἀληθείας!

Καί πάλιν ὁ Ἅγιος Σάββας μετὰ τοῦ Ἁγίου Θεοδοσίου πρωτοστάτησαν στήν υπεράσπισιν τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅταν ὁ αὐτοκράτορας Ἀναστάσιος στράφηκε ἐκ νέου ἐναντίον τῶν Ὁρθοδόξων.

Συγκέντρωσε στά Ἱεροσόλυμα πλέον τῶν δέκα χιλιάδων μοναχῶν καί πλήθος λαοῦ, οἱ ὅποιοι διετράνωσαν τήν Πίστιν τους στόν ὄρον τῆς Χαλκιδόνος καί ἀναθεμάτισαν τόν Σευῆρον καί τόν Εὐτυχή.

Ἀποθανόντος τοῦ Ἀναστασίου ἔμεινεν ἄμωμος καί ἀμόλυντος καί διεσώθη ἡ Ὁρθόδοξος Πίστις.

Μοιχεία καί πορνεία λέγεται
παρά τῶν Θεοφόρων Πατέρων
ἡ κοινωνία τῶν Ὁρθοδόξων
μετά τῶν αἰρετικῶν

Μοιχεύεται ὄντως καί καταμολύνεται τό Ὁρθόδοξον Θυσιαστήριον ἀπό τήν κοινωνίαν τῶν δοκούντων ὀρθοδοξεῖν μετὰ τῶν Οἰκουμενιστῶν Νεοημερο-λογιτῶν, οἱ ὅποιοι εἶναι αἰρετικοί, ὄχι μόνον γιατί κοινωνοῦν, συμπροσευχητικά μέ τούς Λατίνους καί τούς Προτεστάντες, τούς ἀλλοθρήσκους καί τούς παγανιστές, ἀλλά γιατί οἱ ἴδιοι κηρύσσουν τήν φοβερὰν αἵρεσιν τοῦ Νεοημερολογιτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Μέσω τοῦ μνημοσύνου τοῦ τοπικοῦ Νεοημερολογίτου ἐπισκόπου κοινωνοῦν πλήρως μέ τόν Λατινόφρονα "πατριάρχη" Βαρθολομαῖον καί τούς ὁμοίους του, μιά καί ὁ τοπικός ἐπίσκοπος μνημονεύει τήν Σύνοδο καί ἐκείνη τόν κακόδοξον πατριάρχη. Ἄλλά καί ἄμση μοιχεία καί πορνεία συντελεῖται, κατά τούς *Βασίλειον διάκονον καί Ἀρχιμανδρίτην καί Θαλάσσιον τόν Ἀναγνώστην*, ὅταν συλλειτουργοῦν οἱ τοπικοί ἐπίσκοποι, ἡγούμενοι καί ἱερεῖς μέ τούς αἰρεσιάρχες Βαρθολομαίους, Στυλιανούς Αὐστραλίας, Σπυρίδωνες Ἀμερικῆς, Αὐγουστίνους Γερμανίας καί τούς ὁμοίους τους ἐπισκόπους τοῦ ἐσθεσμένου Φαναρίου:

"Παρακαλοῦμεν οὖν τήν ἀθάνατον ὑμῶν

εὐσεβεστάτην πίστιν, ὥστε μή παριδεῖν ἐκ τοῦ λοιποῦ τήν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν μ ο ι χ ε υ ο μ ε ν η ν παρά τῶν αἰρετικῶν". ἔγραφον οἱ μακάριοι Πατέρες πρός τούς βασιλεῖς Θεοδοσίον καί Οὐαλεντινιανόν.

Τά "μυστήρια" τῶν αἰρετικῶν Ἀρειανῶν καί Εἰκονομάχων καί ἡ τρομερή σημερινή αἵρεσις τοῦ Νεοημερολογιτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ

"... τοῖς μέν καταπεπτωκόσι καί προϊσταμένης τῆς ἀσεβείας, συγγινώσκειν μέν μετανοοῦσι, μή διδόναι δέ αὐτοῖς τόπον Κλήρου. Τοῖς δέ μή ἀθετοῦσι μέν τῆς εὐσεβείας, παρασυρεῖσι δέ δι' ἀνάγκην καί βίαν, ἔδοξε δίδοσθαι μέν συγγνώμην, ἔχειν δέ καί τόν τόπον τοῦ Κλήρου, μάλιστα ὅτι ἀπολογία πιθανήν ἐπορίσαντο, καί ἔδοξε τοῦτο πῶς οἰκονομικῶς γεγενῆσθαι· διαβεβαιώσαντο γάρ μή μεταβεβλήσθαι εἰς ἀσέβειαν. Ἰνα δέ μή κατασταθέντες τινές ἀσεβέστατοι διαφθείρωσι τάς Ἐκκλησίας, εἴλοντο μᾶλλον συνδραμεῖν τῇ βίᾳ καί βαστάσαι τό βάρος ἢ λαούς ἀπολέσθαι."

(Μ. Ἀθανασίου, ἐπιστολή Β' πρός Ρουφινιανόν, βλ. Ἱερὸν Πηδάλιον Ἁγίου Νικοδήμου, ἐκδοσις 1908, σελ. 559 ἐπ.)

Ἑρμηνεία τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου ἀπό τόν Ἅγιον Νικόδημον:

"Ἐπειδὴ ἐρωτᾶς ἐκκλησιαστικῶς διὰ ἐκείνους ὅπου ἐκοινωνήσαν τοῖς αἰρετικοῖς, εἶτα δέν ἔμειναν τῇ αὐτῶν αἵρέσει μέχρι τέλους, ἀλλά μετενόησαν, ἤξευρε, ὅτι ἐγιναν περί τοῦ ζητήματος τούτου διάφοροι Σύνοδοι εἰς διαφόρους τόπους, καί εἰς τήν Ἑλλάδα καί εἰς τήν Ἰσπανίαν καί εἰς τήν Γαλίαν καί ἐκεῖνο ὅπου ἐδῶ ἀπεφασίσθη ἀπό ἡμᾶς, ἀπεφασίσθη καί ἀπό ὅλους ἐκείνους. Καί λέγομεν λοιπόν, ὅτι ὅσοι ἱερωμένοι ὄχι μόνον ἐσυγκοινωνήσαν τοῖς Ἀρειανοῖς, καί ὠμολόγησαν ὅτι φρονοῦν ὅσα φρονοῦσι καί αὐτοί, ἀλλ' ἐγιναν μέ αὐτούς καί προστάται τῆς αἵρέσεως, ὥστε ὅπου νά παρακινουῦσι καί ἄλλους νά ἐρχωνται εἰς τόν Ἀρειανισμόν, οὗτοι ὅταν ἐπιστραφῶσιν εἰς τήν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, πρέπει νά τούς δεχώμεθα, ὄχι ὁμως νά τούς ἀφίνωμεν καί εἰς τόν βαθμόν τῆς ἱερωσύνης, ἀμή ὡς λαϊκοῦς νά τούς ἐχωμεν πλέον."

Στήν α' πρᾶξιν τῆς Ζ' Συνόδου Σάββας ὁ ἡγούμενος τῶν Στουδίων ἐπεχείρησεν ἐκ τῆς περιόδου τῆς ἐπιστολῆς ταύτης νά ἀποδείξῃ, ὅτι δέν πρέπει νά γίνωνται δεκτές οἱ παρά τῶν αἰρετικῶν χειροτονίες, πρός τόν ὅποιον ἀντέτεινεν ὁ Ἅγιος Ταράσιος, ταῦτα ἐπὶ λέξει εἰπών: "Οὐ περί παντός ἐπιστρέφοντος ἀποφαίνεται ὁ Πατήρ μή δεχθῆναι, ἀλλά περί τῶν πρωτάρχων τῆς αἵρέσεως, καί τῶν ἐμπαθῶς ἐγκειμένων, καί ρήμασι μέν σχηματιζομένων τήν ἀλήθειαν, περί δέ τόν νοῦν κακουργούντων..."

"Ὅθεν μετὰ ταῦτα εἰπόντος πάλιν τοῦ Ταρασίου

"Ἁγιοι Κολλυβάδες, σελ. 3

"Τὴν ἀκρόασιν ἐποιησάμεθα τῶν πατρικῶν ἐνταλμάτων. Τί οὖν δεῖ δέχεσθαι τοὺς ἐξ αἰρετικῶν χειροτονηθέντας;"

Ἡ ἀγία Σύνοδος εἶπε, ναί, Δέσποτα, ἤκρασάμεθα καὶ δέον δέχεσθαι.

Καὶ προσθέτει ὁ Ἅγιος Νικόδημος: *"Ὅρα καὶ τὸν ξη' ἀποστολικόν. Σημειῶσαι ὁμῶς ὅτι οἱ εἰκονομάχοι οὗτοι καὶ πάντες οἱ ἄλλοι αἰρετικοί, τῶν ὁποίων τὰς χειροτονίας ἐδέχθη ποτέ ἡ Ἐκκλησία, κατ' οἰκονομίαν καὶ συγκατάβασιν, καὶ ὄχι κατὰ ἀκρίβειαν. οὗτοι, λέγω, ἦσαν ὀρθῶς καὶ κατὰ τὸν τύπον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας βεβαπτισμένοι. Δι' ὃ καὶ ἡ Ἐκκλησία, καθὼς ἐδέχθη τὸ βάπτισμα αὐτῶν, οὕτως ἀκολούθως ἐδέχθη καὶ τὰς αὐτῶν χειροτονίας, οἱ δὲ Λατῖνοι καὶ οἱ ἐξ αὐτῶν, καὶ ὅσοι ἄλλοι τοιοῦτοι, δὲν εἶναι ὀρθῶς βεβαπτισμένοι. Δι' ὃ καὶ ἡ Ἐκκλησία, καθὼς ἐδέχθη τὸ βάπτισμα αὐτῶν, ὅπερ ἐστὶ πρῶτον τῶν Μυστηρίων, πολλῶ μᾶλλον δὲν δέχεται τὰς χειροτονίας αὐτῶν. Διὰ τοῦτο χρεῖα εἶναι αὐτοὶ νὰ βαπτισθῶν καὶ νὰ χειροτονηθῶν ἀπὸ Ὁρθοδόξους ἱερεῖς καὶ Ἀρχιερεῖς.*

(Πηδάλιον, Ἅγιου Νικοδήμου, ὁ.π. σελ. 561, ὑποσ. 1).

"... Ἐκεῖνοι δὲ πάλιν ὁποῦ ἐσυγκοινωνήσαν εἰς τὴν αἵρεσιν ταύτην ὄχι μὲ γνῶμην ἐλευθέραν καὶ ἐκούσιον, ἀλλὰ μὲ βίαν καὶ στενοχωρίαν, ἐφάνη εὐλογον καὶ συγχώρησις εἰς τούτους νὰ δίδεται, ὅταν ἐπιστραφῶσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ τὸν τόπον τοῦ κλήρου πάλιν νὰ ἔχωσιν. Ἦτοι, καθὼς ἦτον πρῶτον ἱερεῖς, ἐτσι καὶ πάλιν νὰ μένωσιν ἱερεῖς. Εἶναι δὲ ἀξιοὶ συγχωρήσεως, ὄχι μόνον διότι ἐβιάσθησαν ὑπὸ τῶν αἰρετικῶν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν οἰκονομίαν, ὁποῦ λέγουσι πῶς ἔκαμαν· διότι, ἀπολογοῦνται, πῶς δὲν ἐσυγκοινωνήσαν τῇ αἵρέσει κατὰ ἀλήθειαν, ἀλλὰ μόνον κατὰ προσποιήσιν, καὶ τοῦτο δι' οἰκονομίαν καὶ συγκατάβασιν, διὰ νὰ μὴ διωχθῶν δηλ. τελείως ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν αὐτοὶ καὶ ἀντ' αὐτῶν κατασταθῶσιν ἀσεβέστατοι ἄλλοι καὶ φθειρῶσι τελείως τοὺς ὀρθοδόξους. Ὅθεν ἐπρόκριναν νὰ ὑπομείνουν τὸ βάρος τῆς κατ' ἀνάγκην ἀρνήσεως, καὶ νὰ μὴ ἀπολεσθῇ τὸ πλῆθος τῶν ὀρθοδόξων.

(Ἅγιου Νικοδήμου, ἐρμηνεία στὴν ἐπιστολὴ τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου, ὁ.π. σελ. 561).

Σήμερα ὁμῶς δὲν θιάζεται κανεὶς μὲ τίς διώξεις, τίς φυλακίσεις καὶ τὰ βασανιστήρια τὰ ὁποῖα ὑπέστησαν οἱ Ἅγιοι Πατέρες μας καὶ οὔτε οἰκονομίαν δύναται νὰ προφασισθῇ κάποιος. Ὅπως ἀντιθέτως μένοντες κανεὶς σὲ κοινωνία μὲ τοὺς αἰρετικούς Νεοημερολογίτες-Οἰκουμενιστές συμπαρασύρει πλῆθος ὀρθοδόξων στὴν ἀπώλεια καὶ στὸν ὄλεθρο, κυρίως ὅταν εἶναι "ἐπιφανής" πού τὸν ἀκολουθοῦν πολλοὶ λόγῳ "τῶν μεγάλων ἔργων", τῶν κατασκηνώσεων, τῶν γηροκομείων, τῶν πομπῶδων κηρυγμάτων καὶ "τῆς ἔξωθεν καλῆς μαρτυρίας", πού "θά χαθῇ", ἂν περάσῃ σὲ χῶρο τῆς Ὁρθοδόξου Ὁμολογίας, γιατί αὐτὴ συνεπάγεται ἐξουθένωσιν, ταπεινώσεις καὶ

πτωχείαν κατὰ Θεόν, ὁμῶς :

"Οἱ μὲν, (αἰρετικοὶ Νεοημερολογίτες-Οἰκουμενιστές), τέλεον περὶ τὴν πίστιν ἐναυάγησαν· οἱ δὲ, εἰ καὶ τοῖς λογισμοῖς οὐ κατεποντίσθησαν, ὁμῶς τῇ κοινωνίᾳ τῆς αἰρέσεως συνόλλυνται"

(Ἅγιου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου πρὸς τὸν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων, P.G. 99, 1164).

"Λέγουσι γάρ καὶ οἱ θεῖοι καὶ ἱεροὶ κανόνες, "εἴ τις ἀκοινωνήτω, κἂν ἐν οἴκῳ συνεύξηται, ἀφοριζέσθω" καὶ ἀλλαχοῦ· "ὁ ἀκοινωνήτοισ κοινωῶν, ἀκοινώνητος ἔσται, ὡς συγγέων τὸν κανόνα τῆς ἐκκλησίας" καὶ πάλιν: "ὁ αἰρετικὸν δεχόμενος, τοῖς αὐτοῦ ἐγκλήμασιν ὑπόκειται"... Ὁ μέγας τοῦ Κυρίου ἀπόστολος καὶ εὐαγγελιστῆς Ἰωάννης λέγει: εἴ τις ἔρχεται πρὸς ὑμᾶς καὶ ταύτην τὴν διδαχὴν οὐ φέρει μεθ' ἑαυτοῦ, χαίρειν αὐτῷ μὴ λέγετε καὶ εἰς οἰκίαν μὴ λαμβάνετε· ὁ γὰρ λέγων αὐτῷ χαίρειν, κοινωνεῖ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ τοῖς πονηροῖς". Εἰ δὲ ἀπλῶς ἐν ὁδῷ χαίρειν αὐτῷ κωλυόμεθα λέγειν, εἰ τὸ εἰσάγειν εἰς οἰκίαν κοινήν εἰργόμεθα, πῶς οὐκ ἐν οἰκίᾳ, ἀλλ' ἐν ναῷ Θεοῦ, ἀλλ' ἐν αὐτοῖς τοῖς ἀδύτοις ἐπὶ μυστικῆς καὶ φρικτῆς τραπέζης τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ἀθύτως σφαγιαζομένου... Ποῖος ἄδης ἐξερεύξεται τὸ μνημόσυνον τοῦ παρὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐκκοπέντος ἀξίως, ὡς κατὰ Θεοῦ καὶ τῶν θείων τραηλιάσαντος, καὶ διὰ τοῦτο ἐχθρὸς τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν θείων γενήσεται.

Εἰ γὰρ τὸ ἀπλῶς χαίρειν εἰπεῖν, κοινωνίαν δίδωσι τοῖς ἔργοις τοῖς πονηροῖς, πόσον ἢ διάτορος αὐτοῦ μνημοσύνη καὶ ταῦτα αὐτῶν τῶν θείων μυστηρίων φρικτῶς προκειμένων..."

(Ἐκ τῆς ἐπιστολῆς τῶν Ἁγιορειτῶν Πατέρων πρὸς τὸν Ἀυτοκράτορα Μιχαὴλ τὸν Παλαιολόγον")

Ἄς τὰ μελετοῦν μὲ φόβον Θεοῦ ὅλα αὐτὰ οἱ ἐπιμένοντες ἀκόμη νὰ εὐρίσκονται σὲ κοινωνία μὲ τοὺς αἰρετικούς Νεοημερολογίτες - Οἰκουμενιστές καὶ μὲ ἀποφασιστικότητα καὶ γενναιότητα νὰ διακόψουν κάθε κοινωνία μὲ τοὺς προδότες τῆς Πίστεως ἐν ὄψει καὶ τῆς ἀποφασισθείσης πλέον φανερά καὶ ἐπίσημα μεταβολῆς τῆς Ἑορτῆς τοῦ Πάσχα ἀπὸ τὰ κακόδοξα Πατριαρχεῖα τους τὸν Μάρτιο τοῦ 1997 στὴν διασκεψιν τοῦ Π.Σ.Ε. στὴ Συρία καὶ ἄς ἐπανέλθουν στὴν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ τοῦ Πατρώου Ἑορτολογίου, ὅπου ἀκολουθεῖται αὐτὸ τὸ ὁποῖο πάντοτε, παντοῦ καὶ ὑπὸ πάντων ἐπιστεύθη.